
Adwokatura na wokandzie Parlamentu

Palestra 35/3-4(399-400), 79

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ADWOKATURA NA WOKANDZIE PARLAMENTU

W dniach 23 stycznia 1991 r. i 6 lutego 1991 r. odbyły się posiedzenia Komisji Sejmowych Wymiaru Sprawiedliwości i Prac Ustawodawczych na temat trzech projektów ustaw dotyczących adwokatury i radców prawnych. Na pierwsze posiedzenie nie zostali zaproszeni przedstawiciele NRA, co m. in. było powodem przełożenia tego posiedzenia na inny termin. W dniu 6 lutego 1991 r. w posiedzeniu wzięli udział zarówno przedstawiciele KRRP jak i NRA. Ze strony Naczelnej Rady Adwokackiej głos zabrali (w kolejności) wiceprezes NRA adw. Zbigniew Dyka, dziekan ORA w Warszawie adw. Andrzej Rościszewski oraz prezes NRA adw. Maciej Bednarkiewicz. Połączone Komisje Sejmowe postanowiły powołać podkomisję dla wypracowania ostatecznego stanowiska w tej sprawie. Zostały zgłoszone dwa istotne wnioski. Pierwszy z nich, aby w skład podkomisji nie wchodziło postowie adwokaci i postowie radcowie prawni, oraz drugi wniosek, aby połączone komisje przesądziły, że w pracach podkomisji wiodącym projektem będzie tzw. projekt unifikacyjny. Po ożywionej dyskusji oba wnioski nie zostały uwzględnione. Wszystkie te projekty skierowano do powołanej podkomisji, której przewodniczy poseł Rogowski.

Podkomisja wyznaczyła kilka posiedzeń, z których część się nie odbyła. Postanowiono zwrócić się do Biura Analiz Kancelarii Sejmu w celu opracowania kompleksowej opinii co do zgodności tzw. projektu unifikacyjnego z Konstytucją oraz do Rady Ministrów w sprawie stanowiska co do koncepcji obsługi prawnej wykonywanej przez adwokatów i radców prawnych. Do podkomisji wpływają różne opinie, z którymi postaramy się zapoznać czytelników po ich otrzymaniu.

Poniżej publikujemy dalsze opracowania będące załącznikami do stanowiska Prezydium NRA wobec poselskiego projektu ustawy „Prawo o adwokaturze” (vide Palestra 10/90, 1-2/91 str. 83-87).

Prawo do obrony

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 63 ust. 2 stanowi, że „oskarżonemu poręcza się prawo do obrony”. Jest oczywiste, że poręczenie prawa do obrony w ustawie zasadniczej musi przesądzać o tym, że chodzi tu o materialne, rzeczywiste prawo do obrony, a nie tylko o formalny zapis realizowany w sposób pozorny. Rzeczywiste prawo do obrony musi więc być realizowane poprzez system szczegółowych przepisów i rozwiązań, które gwarantują jego realność.

Nie ulega wątpliwości, że regulacje te

powinny znaleźć się przede wszystkim w prawie o adwokaturze i kodeksie postępowania karnego.

Dla niniejszego opracowania istotne jest, czy gwarancje rzeczywistego prawa do obrony są zabezpieczone w proponowanych przepisach prawa o adwokaturze. Wydaje się, że realizacja prawa do obrony może istnieć tylko w następujących warunkach:

1) gdy obrona realizowana jest przez adwokatów, którzy posiadają najwyższe